

само да види какъ ще отнесе самъ човѣкъ такъвъ голѣмъ камъкъ.

Хранили го, хранили го и най-послѣ дошълъ уречения день, въ който щѣлъ да се дига камъка.

Търгнахъ Хитъръ Петъръ, тръгнахъ слѣдъ него и хората отъ цѣлия градъ, за да видѣтъ, какъ ще се отнесе камъка. Стигнахъ всички на мѣстото. Хитъръ Петъръ привързалъ камъка съ едно дебело въже и казалъ на публиката: „повдигнете го сега на гърба ми!“

— А-а-а-а! че не можемъ да го повдигнемъ, извикали нѣкои отъ народа.

— Е-е-е! казалъ тогава той: — Вий толкова души не можете да го вдигнете, ами азъ самъ какъ ще го носѣхъ?

Всички се изсмѣли и се разотишли, а на Хитъръ Петра било простено.

Ив. Цвѣтковъ.

Хекторъ.

Въ единъ крайморски градъ живѣеше единъ богатъ човѣкъ. Името му бѣше Петръ. Той бѣше толкова богатъ, щото имаше не само за себе, ами и за другитѣ. Живѣеше богато и разкошно. Веселѣше се и за нищо не мислѣше. Тогава вси го обикаляхъ и го уважавахъ. Радвахъ му се, отивахъ дома му, — не го оставяхъ. Весело му бѣше и никога за нищо не се грижеше.

Минахъ много години. Случи се така, щото той изгуби богатствата си. Осиромаше до немай кждѣ, нищо не останъ въ къщата му. Сега вече всички го изоставихъ. Никой не дохождаше при него. Забравихъ го съвсѣмъ. Даже и да го